

Bengt Landin

född 1933 i Stockholm

Studier vid Konstfacksskolan 1953-57 och vid Grafikskolan vid Konsthögskolan 1958-63. Medlem i Grafiska Sällskapet, Konstnärshusets Grafikgrupp och IX-gruppen.

Representerad i Nationalmuseum, Moderna Museet, Museum of Modern Art New York, Kupferstichkabinett Dresden, m fl.

I 1996 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår: "Metronomen". Färglitografi 1996. Tryckt hos Lindströms Original Grafik AB i Solna.

Bengt Landins konst rymmer många bottnar och har många övertoner. Den bjuder ständiga överraskningar, oväntade möten. Men det är inte surrealis- mens utfunderade, litterära konfrontationer som hans bilder innehåller utan fria associationer, präglade av varm, mänsklig sensualism.

Bengt Landins bilder öppnar rika möjligheter till inlevelse; de är en språng- bräda för fantasin. Just mångtydigheten, framstår för mig som en av konstens mest centrala egenskaper; det kanske viktigaste kriteriet på konst. Det allra enklaste konstverket, vitsen i ord eller bild, har bara två betydelser. När man upptäcker dem blir man road, men sensationen kan inte upprepas, laddning- en är tömd. Det ideala konstverket däremot har ett oändligt antal tolkningsmöjligheter.

Därför går det inte att konstruera konst. Ett verk som är alltigenom intellek- tuellt koncipierat kan visserligen bli mycket, ibland till förväxling likt ett konstverk, men helt når det aldrig fram. Därför att i all levande konst finns ett irrationellt inslag, något som inte låter sig fångas eller formas av det rationella förnuftet. I berättelser hur stora konstverk, litterära, musikaliska eller bildande, har kommit till är ett genomgående drag att deras skapare själva är mest överraskade av utgången.

Resultatet har blivit något helt annat än avsikten. Den ursprungliga upplev- elsen har på ett oförklarligt sätt förvandlats, börjat leva sitt eget liv och muta- tionsliknande förändringar har uppstått.

Vad jag vet om Bengt Landins arbetsätt stämmer ganska väl med detta. Vid bildens konstnärliga tillkomst låter han ofta slumpen medverka. Men i det tekniska utförandet är han minutiöst noggrann antingen det gäller koppar- grafik eller, som i detta fall, en litografi utförd med litografisk film. Tekniken lärde han sig hos den gamle, oerhört kunnige Sven Lindström i Solna och han behärskar den till fulländning. Vad handlar då portföljens bild om? Dess titel, "Metronomen", liksom ett litet svårtytt spegelvänt textfragment ner i vänstra kanten "Lv B 4. symfoni" och "(1806)" för tanken till musik och till Landins idol Beethoven.

Men liksom denne genom deklARATIONEN "Mer uttryck för känsla än måleri" tog avstånd från att hans sjätte symfoni skulle uppfattas som programmusik, så vill inte Bengt Landin att hans titlar och bilder skall uppfattas alltför bokstavligt. Stämningen, inte berättelsen, är det viktiga. Som alltid i Bengt Landins verk spelar färgen en huvudroll.

Här får man en känsla av att betrakta bilden som genom en skimrande såpbubbelhinna. Färgen skapar en drömsk ton som både löser upp och framhäver skärpan i de mystiska trianglarna. Vinkelformerna kan lika gärna vara glas- eller isprismor som konturen av en tidsmarkerande metronom. Vanitasstämningen framhävs av de höstliga bladen, bären och äpplena.

Carl Molin